

5. neděle velikonoční A

Já jsem cesta, pravda a život. (Jan 14,6)

První čtení

Skutky apoštolů 6,1-7

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct (apoštolů) proto svolalo (veškeré) množství učedníků a řekli: "Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova." Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

Druhé čtení

1 Petr 2,4-9

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem, které přináší duchovní oběti, Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmu o tom stojí: 'Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán.' Vám tedy, protože věříte, (přináší) čest, ale těm, kdo nevěří, je to 'kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopýtá'. Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste 'rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal' ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

Evangelium

Jan 14,1-12

Ježíš řekl svým učedníkům: "Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase

přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte." Tomáš mu řekl: "Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?" Ježíš mu odpověděl: "Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho." Filip mu řekl: "Pane, ukaž nám Otce – a to nám stačí." Ježíš mu odpověděl: "Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: 'Ukaž nám Otce'? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci."

K zamyšlení

Společenství, ve kterém existuje vedle sebe tolik rozdílných kultur, náboženství, vyznání víry a životních filosofí, a které se navzájem částečně překrývají, vnímá Ježíšova slova z dnešního evangelia ("Věřte v Boha, věřte i ve mne!" a "Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.") jako provokaci. V humánní a toleranci nabízející společnosti, ve které "každý/každá se má stát blahoslaveným/ou podle svých schopností", zdá se tento zdánlivě absolutní nárok z Ježíšových úst skoro překonaný. Není za námi ta doba, kdy takovýto požadavek přinesl lidem množství netolerance, nenávisi, násilí a utrpení? Člověku vytanou na mysli křížové výpravy, náboženské války, inkvizice...

Přesto není možné zapřít tento nárok ani z Janova evangelia a ani z 1. listu Petra (druhé čtení). Kristus, "pohoršující" kámen úhelný, je ten, který přináší život. Toto přesvědčování není výrazem pýchy, ale výrazem hluboké důvěry a pokus vyjádřit slovy to nepochopitelné v křesťanské víře: ten, kterým lidské oči tak opovrhli, že ho odsoudili na smrt, byl právě ten, kterého si vyvolil Bůh. Není to oslavující absolutismus, o kterém je řeč, ale pokus prolomit ten zažitý obraz Boha. "Věřte v Boha, věřte i ve mne" zve také dnes doufat v Boha, který je stále solidární se všemi lidmi v bídě, nouzi, pronásledování a opovržení. Ježíš je důvěryhodný, protože jeho život zviditelňuje Boží důvěru a věrnost člověku. To, že Bůh Ježíše vzkřísí z mrtvých, neznamena nic jiného než potvrzení správnosti Jeho života.

Život Ježíše, jak ho představuje evangelium, je na hony vzdáleno nějaké netoleranci. Přesto se stal a stává se trnem v oku – pro mocné a pro ty, kteří bezohledně následují své zájmy. Právě Ježíšův zdánlivě absolutní požadavek relativizuje paradoxně tento požadavek. Věřit v Ježíše, v jeho cestu, pravdu a život, znamená změnit hodnoty, které jsou tak důležité v naší společnosti, jako je majetek, úspěch, postavení, uznání, moc. Není rozhodující to, co člověk má a co vlastním ale kým je ve své nezaměnitelné individualitě! Vlastnit a mít se mohou stát překážkou na cestě v následování Krista. "Já jsem cesta, pravda a život" v sobě zahrnuje vzdání se touhy po společenském postavení za každou cenu. Pokud se nám křesťanům dostane v naší společnosti potlesk, je naprosto nepodstatné. Daleko více je rozhodující, že nebudeme rozdávat netoleranci, ale naději a zaslíbení a ukážeme zřetelně Ježíšovu cestu skrze naše vlastní životní postoje. Jedním z nejkrásnějších a nejšťastnějších křesťanských aspektů je to, že nevěříme v nějakého anonymního Boha, který nemá tvář. Křesťanství je náboženství, kde na tváři Krista vidíme tvář Boží. Pokud zde na zemi budeme pokračovat v práci, kterou započal Ježíš, když ho budeme vidět v tvářích našich trpících bratrů a sester, pak jsme s ním na cestě k našemu konečnému domovu.